

[Ellemann-Jensen]

har beskrevet en udvikling, som den finder er nødvendig, hvis man skal løse landets problemer, dvs. bedre konkurrenceevne, mindre købekraft i befolkningen og nulvækst i den offentlige sektor.

Så har finansministeren sagt til sine embedsmænd i finansministeriet: kære venner, kan I nu regne på, hvordan det hele vil gå, hvis tingene udvikler sig sådan.

Og så har man regnet på det, og der er kommet et resultat, der viser, at så vil det sandelig da gå meget bedre, end hvis tingene ikke kommer til at udvikle sig sådan. Det ville også have været besynderligt, hvis man var kommet til et andet resultat.

Men dette har intet som helst at gøre med at tilrettelægge nogle linjer i en flerårig økonomisk politik, for regeringen har ikke sagt, hvordan disse ting skal bringes til at ske, og vi ved da, at disse ting ikke vil ske af sig selv.

Nej, prøv nu at være helt ærlig, hr. finansminister, for er sandheden ikke, at den politik, som regeringen endnu ikke har præsenteret for folketinget, består i massive skattestigninger i de kommende år? Vil ministeren afvise, at regneeksemplerne i finansredegørelsen bygger på, at skatterne skal vokse med ca. 25 mia kr. om året i de kommende 3 år? Lad os nu få sandheden om regeringens såkaldte flerårige politik frem.

Ministeren søgte så at tale udenom ved at mistænkeliggøre den økonomiske politik, venstre har lagt frem. Jeg vil gerne gøre opmærksom på endnu en gang, at venstres forslag nøje følger de anbefalinger, der er kommet fra internationale organisationer som OECD. Men ministeren har altså fået lavet nogle beregninger, der viser, at venstres politik slet ikke giver de resultater, som venstre har påstået. Jeg giver ikke fem flade øre for den beregning, hr. minister! Ministeren gjorde jo selv opmærksom på, hvordan han havde valgt de slettest tænkelige forudsætninger i sine regnestykker, og hvis man piller ved nogle forudsætninger, kan der jo komme hvad som helst ud af regnemaskinerne.

Ministeren spørger: tror venstre, at lavere indkomstskat fører til lavere lønstigning? Ja, hr. minister, det tror venstre. Når voksende skattetryk fører til stadig kraftigere lønglidning, vil lavere skattetryk naturligvis føre til mindsket lønglidning.

Og ministeren spørger videre: tror venstre, at generelle skattelettelser for erhvervslivet kan føre til øget aktivitet? Og igen: ja, hr. minister, det tror venstre. Vort skatteforslag sigter på at fremme virksomhedernes selvfinansiering og styrke virksomhedernes langtidspanlægning, og det er ting, der er helt afgørende for, at nye ting kan blive sat i gang.

Men ministeren tror altså ikke på disse ting, og derfor har han regnet på vores forslag, som om disse ting slet ikke virker. Ja, i virkeligheden følger ministeren jo den helt traditionelle tankegang, at lavere offentlige udgifter alene fører til faldende økonomisk aktivitet i samfundet. Ministeren har ikke accepteret venstres påstand om, at hvis man sikrer en vægtforskydning bort fra den offentlige sektor og over i produktionen, vil man fremme arbejdslysten, mindske lønpresset, fremme produktionen og dermed bedre beskæftigelse og betalingsbalance. Og når ministeren ikke tror på det og ikke vil tage det med ind i sine regnestykker, kommer ministeren til det for ham så bekvemme resultat, at venstres forslag slet ikke giver de ønskede resultater, hvor vi siger, at vi kan sikre en bedring af betalingsbalancen i 1984 på omkring 15 mia kr. og en forbedring af beskæftigelsen på 20.000.

Vel, jeg glæder mig til senere i detaljer at stifte bekendtskab med ministerens regnestykker og hans forudsætninger, og jeg glæder mig til at høre ministerens svar på – det kan jo ske om lidt – hvad det egentlig er for forslag, regeringen vil præsentere for folketinget, når den nu skal til at udfylde rammerne for den flerårige politik, som man påstår at have tilrettelagt.

Mon ikke også ministerens forligspartier vil være spændt på at høre, hvad det er for ting, for det er jo tydeligvis lykkedes for regeringen i gevaldig grad at stikke blå i øjnene på nogle af forligspartierne. Det var rent ud sagt forbløffende at høre hr. Chr. Christensen argumentere for, at man nu har vendt udviklingen. Hr. Chr. Christensens argumenter byggede dels på nogle af regeringens tal for udviklingen i udenrigshandelen, nogle tal, der er helt uegnede til at beskrive situationen, dels på en forkert avisoverskrift, der havde lagt nationalbankdirektøren i munden, at nu skulle turen mod afgrunden være vendt. Men enhver, der læste artiklen